

19.

Všechno zlé je k něčemu dobré

„Rychle pryč! Jsou tady vlci!“ zakřičel Giovanni a popadl hořící větev.

„Ještě že oheň nezhasl,“ prohlásil Filippo, posbíral věci, popadl pokrývky a utíkal uklidnit koně. Od lesa se k nim s hrozivým vrčením a vytím blížilo několik stínů. S holí a věcmi v jedné ruce a s hořícím dřevem ve druhé opustili oba přátelé boudu. Chtěli nasednout na koně, když se jeden vlčí stín mihnul docela blízko pod oknem boudy. Co teď? Najednou zaslechli tiché zabečení. Nebo se jim to jenom zdálo?

Filippo se podíval na přítele a zvedl větev nad hlavu, aby lépe viděl.

Pod keřem se v jámě choulila ovečka. Trásla se strachy. Cítila, že se k ní blíží vlci a že to bude její konec. Filippo k ní přiskočil a vzal ji do náruče.

„Neboj se, teď už jsi v bezpečí,“ uklidňoval ji, ale Giovanni ho popohnal: „Ta bude v bezpečí, až budeme v bezpečí my! Pospěš si, ať jsme pryč!“

Ale už bylo pozdě. Vlk jim skočil do cesty a vycenil zuby. Nechtěl se své kořisti vzdát bez boje.

Cítil převahu, protože od lesa se blížila celá smečka. Naježil se, podíval se na Filippa s ovečkou v náručí a chystal se ke skoku. Giovanni zamával zvířeti před tlamou hořící větví. Snažil se ho zastavit. Začal za všech sil křičet a dupat: „Hej, hey, jdi pryč! Táhní! Hej! Hej!“ Filippo se přidal a byl z toho takový povyk, že se vlk otočil a tiše zmizel k lesu. Počká si na ostatní a pak je dostane!

Giovanni, Filippo s ovečkou se vrátili do boudy k ohni. Giovanni přiložil. Oheň se musí rozhořet, aby z něj stačili vzít větve, nasednout na koně, a ujíždět, jak nejrychleji to jen půjde.

„Alespoň víme, že jdeme dobrým směrem,“ řekl Filippo a pohládl ovečku, která se mu choulila pod pláštěm. „Když vydržíme do rána a za světla se vydáme po jejích stopách...“ přemýšlel nahlas Giovanni.

„Jestli od stáda odešla, zase nás ke stádu přivede,“ zaradoval se Filippo, ale to už byl vlk zpátky.

A nebyl sám.

Přátelé popadli hořící větve, postavili se zády k ohni a mávali jimi na všechny strany. Křičeli, jak nejhlasitěji uměli, poskakovali, dupali, ale vlků neubývalo. Když se jeden vzdálil, přišli na jeho místo dva. Přátelům ubývaly síly. Filippo přidržel loktem vyděšenou ovečku, Giovanni pobíhal kolem splašených koní a pak zakopl a jiskry vylétly...

Vlk zakňučel a uskočil, protože sláma kolem něj zaplála.

„Bouda hoří! Rychle pryč! Utíkej!“ křikl Filippo na přítele a chtěl sednout na koně.

„Ne!“ zadržel ho Giovanni,

„Ten oheň nás ochrání.

Jen trochu odstoupíme, aby nám a zvířatům neublížil.“